

ما نه پشتیبان
خارجی داریم که
حکومتان را نگه
دارد و نه می توانیم
و نه می خواهیم که
با زور سرنیزه این
کشور را مدیریت
کنیم. ما بعد از خدا،
فقط مردم را داریم.
یک آدم هم از این
نظام برگردد، برای
ما خسارت است؛
لذا ما باید اعتراض
هر کس را فرصت
بدانیم.

خدای نکرده، اگر مراقبت نشود، اگر خود دانشجویان درباره حمل سلاح، چه گرم و چه سرد، مراقبت نکنند، اگر تجمعات همراه با چاقوکشی و قمه‌کشی باشد، با نفرت پراکنی و ناسزاگویی و ابراز خشونت باشد، خب معلوم است برای حیثیت و امنیت دانشگاه و برای دانشجویانی که آنجا درس می‌خوانند، خطر دارد. بالطبع باید خط قرمزهایی وجود داشته باشد. به علاوه، آن خط قرمزی که راجع به اسلامیت گفتم، حتماً باید در دانشگاه هم برقرار باشد.

گفتید که در اجرای قانون، بعضاً تنگ نظرانه برخورد شده است، اما اشاره کردید که در خود قانون هم کمبودهایی است که سبب شده در معاونت حقوقی به دنبال تهیه لایحه قانونی باشید.

چون قانون بسیار کلی بوده است موجب شده در عمل سلیقه‌ای رفتار بشود. ابعاد مختلف تجمعات در قانون موجود ذکر شده است. ما باید حتی المقدور این ابهامات یا سوء برداشت‌ها را برطرف کنیم تا امکان رفتارهای سلیقه‌ای به حداقل برسد هرچند در همه عالم این یک واقعیت است که در آخرین مجری است که تصمیم می‌گیرد.

یعنی ابهام قانون ناشی از اجمالش بوده و باید به تفصیل نوشته شود تا نقصش برطرف گردد؟

بله، ما قانون گذاشته‌ایم و این قانون باید در تفصیل طوری بیان شود که وقتی تجمع یا اعتراضی حق است یا حتی اعتراض ناحقی است ولی به اسلام ضربه نمی‌زند، امنیت مردم را مخدوش نمی‌کند، انتظام جامعه را به هم نمی‌زند، مجوز بگیرد تا برگزار شود و معترضان حرفشان را بیان کنند. البته در این باره تلاش‌هایی هم شده است. در دولت قبل گفتند برای اینکه مشکل را حل کنیم مکان‌هایی را مشخص می‌کنیم و می‌گوییم هرکس می‌خواهد تجمعی برگزار کند حتماً در آن مکان‌های مشخص شده برگزار کند. در هر استانی، مثلاً چند جا مشخص بشود. در تهران هم مکان‌هایی را مشخص می‌کنیم تا وقتی مردم خواستند اعتراض کنند، مجوز بگیرند و به آنجا بروند. اما دیوان عدالت اداری این آیین‌نامه دولت قبل (آیین‌نامه ساماندهی تجمعات) را ابطال کرد. دلیل دیوان عدالت اداری این بود که ما در این زمینه قانون داریم. قانون گفته اگر مردم خواستند تجمع کنند، خودشان جای آن را مشخص و به وزارت کشور اعلام می‌کنند؛ ماده ۱۰ قانون احزاب این است. بر این اساس، نمی‌توان مکان تجمعات را تحدید و غیر آن را ممنوع کرد. به نظر من هم استدلال دیوان عدالت اداری درست بوده است. خوب است که جاهایی را برای تجمع مشخص کنیم، اما نمی‌توانیم بگوییم تجمع‌کننده حتماً برود آنجا و برگزاری تجمع منحصر به جایی خاص بشود. باید بگوییم آنجا را داریم، در عین حال اینجا هم هست، مختارید که اینجا هم بروید،